

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

31 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul Popa Marin în numele inculpatului Bezerdic Ruslan și de partea vătămată Stîngaci Maria, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe

BEZERDIC Ruslan Petru, *născut la
XXX, originar din XXX, domiciliat în XXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță:

1) 02.09.2014 - 03.04.2015;

Instanța de apel:

1) 27.04.2015 - 16.02.2016;

2) 09.12.2016 – 15.02.2017

Instanța de recurs:

1) 26.04.2016 - 01.11.2016;

2) 14.04.2017 – 31.05.2017.

Asupra recursurilor ordinare declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 03 aprilie 2015, Bezerdic R. a fost condamnat în baza art. 251 Cod penal la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1300 unități convenționale, echivalentul a 26 000 lei.

Totodată, Bezerdic R. a fost achitat de sub învinuirea incriminată în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, deoarece fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Stîngaci M. a fost respinsă, ca neîntemeiată. Cererea părții vătămate Stîngaci M. privind încasarea cheltuielilor legate de acordarea asistenței juridice a fost admisă parțial, cu încasarea de la Bezerdic R. a sumei de 9 800 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat, *în fapt*, că Bezerdic R., cunoscând cu certitudine despre faptul că automobilul de marca/model „Audi Q7”, cu nr/î

XXX, a fost recunoscut ca corp delict pe cauza penală nr. 2011031340 și care la 14.09.2011, i-a fost transmis spre păstrare până la soluționarea definitivă a cauzei, la 17.10.2012, aflându-se pe adresa mun. Chișinău, str. Tudor Vladimirescu 25, la stația PECO, i-a vândut lui Stîngaci M. automobilul menționat, obținând de la aceasta bani în sumă de 18 000 euro și 232 200 lei prin transfer bancar.

Tot el, a fost învinuit pentru faptul că a dobândit de la Stîngaci M. prin înșelăciune și abuz de încredere, în circumstanțele descrise mai sus suma de 554 231,70 lei, cauzându-i acesteia un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către acuzatorul de stat, partea vătămată Stîngaci M., inculpatul Bezerdic R. și avocatul acestuia Țurcan D.

3.1. Procurorul a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de condamnare în privința lui Bezerdic R. în baza art. 251 Cod penal, cu stabilirea pedepsei de 2 ani închisoare și în baza art. 190 alin. (5) Cod penal - 9 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții de gestionare a bunurilor pe un termen de 5 ani, iar conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, să-i fie stabilită definitiv pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani și 5 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții de gestionare de bunuri pe un termen de 5 ani.

În motivarea apelului acuzatorul de stat a menționat că, instanța de fond, analizând cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și colaborării lor, incorect a statuat asupra nevinovăției inculpatului Bezerdic R. de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal.

Cu privire la pedeapsa stabilită în baza art. 251 Cod penal, apelantul a menționat că aceasta este prea blîndă, iar instanța de judecată nu a ținut cont de criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal și nu a luat în considerație faptul că Bezerdic R. anterior a fost condamnat pentru comiterea unor infracțiuni săvârșite cu intenție, nu și-a recunoscut vina și nu a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune.

3.2. Partea vătămată Stîngaci M. a solicitat casarea sentinței în partea achitării lui Bezerdic R. de comiterea infracțiunii de escrocherie și în partea respingerii acțiunii civile, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal și să fie admisă acțiunea civilă înaintată în cadru procesului penal, cu încasarea de la inculpat a sumei de 33000 euro, cu titlu de prejudiciu material, a sumei de 8686,71 euro, cu titlu de prejudiciu material pentru privarea de posibilitatea de a se folosi de banii săi pentru perioada 26.10.2012 - 06.10.2014, a sumei de 35 000 lei, cu titlu de restituire a cheltuielilor legate de acordarea asistenței juridice și a sumei de 100 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

În motivarea apelului partea vătămată a menționat următoarele argumente:

- instanța de fond eronat a constatat lipsa în acțiunile inculpatului a laturii obiective ale infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal;

- probele administrate în cadru judecării cauzei dovedesc incontestabil vinovăția lui Bezerdic R. de comiterea infracțiunii de escrocherie;

- instanța de judecată neîntemeiat a ajuns la concluzia nevinovăției inculpatului și nelegitim l-a achitat, încălcând și ignorând prevederile art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală;

- inculpatul a recunoscut faptul primirii prin transfer a sumei de 232200 lei, în contul achitării prețului stabilit anterior pentru vânzarea automobilului;

- constatarea instanței de fond precum că, prin acțiunile lui Bezerdic R., părții vătămate nu i-a fost cauzat vreun prejudiciu este una declarativă, or vânzarea unui corp delict transmis spre păstrare de către organul de urmărire penală până la soluționarea definitivă a cauzei, nu poate fi considerată o tranzacție de vânzare-cumpărare legală;

- instanța a evitat să rețină, că bunul pentru care inculpatul a primit de la partea vătămată suma de 33000 euro, nu poate constitui obiect al unei tranzacții legale de vânzare-cumpărare;

3.3. Inculpatul și avocatul acestuia Țurcan D., au solicitat casarea sentinței în partea condamnării inculpatului în baza art. 251 Cod penal, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare. În motivarea apelului s-a menționat că, inculpatul nu știa despre sechestrarea automobilului de marca/model „Audi Q7”, or la momentul transmiterii spre păstrare, dînsul nu a fost avertizat sau înștiințat despre interdicția de a-l înstrăina. Mai mult, la momentul înstrăinării automobilului menționat, proprietar al acestuia era Ceban R., iar inculpatul activa în bază de procură.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpat și avocatul acestuia. Totodată, au fost admise apelurile declarate de acuzatorul de stat și partea vătămată Stîngaci M., fiind casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Bezerdic R. a fost condamnat în baza art. 251 Cod penal la 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activitate în domeniul de gestionare a bunurilor pe un termen de 2 ani și în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 8 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activitate în domeniul de gestionare a bunurilor pe un termen de 3 ani, iar conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate inculpatului i-a fost stabilită definitiv pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 9 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activitate în domeniul de gestionare a bunurilor pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată cu privire la recuperarea prejudiciului material a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată cu privire la recuperarea prejudiciului moral a fost respinsă, ca nefondată.

În rest sentința a fost menținută.

5. În partea descriptivă a deciziei instanța a menționat că, analizând probele și actele cauzei și apreciindu-le, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, s-a constatat că acestea dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunilor incriminate prin rechizitoriu și prevăzute de art. 251, 190 alin. (5) Cod penal.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță la examinarea cauzei a încălcat prevederile art. 100, 101 alin. (1), 384 alin. (3), 385 alin. (1), pct. 1) - 4) Cod de procedură penal, apreciind eronat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și în consecință concluzionând că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Co penal.

În același context, instanța de apel a menționat, că instanța de fond condamându-l pe inculpat în baza art. 251 Cod penal, i-a aplicat acestuia o pedeapsă prea blândă, în raport cu fapta comisă.

De asemenea, instanța de apel a respins ca neîntemeiate argumentele apărării precum că, legislația în vigoare nu prevede sancțiunea penală pentru înstrăinarea corpurilor delictate transmise spre păstrare, dacă, conform prescripției art. 251 Cod penal, anterior nu au fost sechestrate în modul stabilit de lege, iar Bezerdic R. anticipat, nu a fost înștiințat/informat de către organele de urmărire penală despre aplicarea unui eventual sechestrul asupra automobilului vizat în cauză. Instanța a reținut că, prin încheierea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 20.08.2012 s-a admis demersul procurorului privind punerea sub sechestrul a mijlocului de transport de marca/model „Audi Q7”, cu nr/î XXX, iar potrivit actului de transmitere a corpului delict, acesta a semnat că a primit automobilul menționat spre păstrare și că a fost preîntâmpinat despre urmările prevăzute de art. 251 Cod penal.

La stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 6, 7, 16, 61, 72, 75-78 Cod penal, a ținut cont de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunilor comise, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului considerând că, corectarea și reeducarea acestuia este posibilă și rațională cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare.

În partea soluționării pretențiilor pecuniare invocate de partea vătămată s-a menționat că acțiunea urmează a fi admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă, or, partea vătămată nu a prezentat volumul total al actelor ce ar confirma cheltuielile reale suportate.

Totodată, instanța de apel a considerat necesar de a respinge cerința privind încasarea cu titlu de prejudiciu moral a sumei de 100 000 lei, or, partea vătămată nu a specificat prin ce anume se justifică încasarea prejudiciului moral în mărimea sumei respective, deoarece temeiul invocat, cauzarea suferințelor psihice și psihologice enorme, nu este probat, iar documente ce ar confirma pretinsul prejudiciu, nu sunt.

6. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, aceasta a fost atacată cu recursuri ordinare de către avocatul Țurcan D. în numele inculpatului Bezerdic R. și de partea vătămată Stîngaci M., care au solicitat:

- *avocatul Țurcan D.*, invocând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 9), 12) Cod de procedură penală, casarea totală a deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința inculpatului pe ambele capete de acuzare. La fel, s-a solicitat adoptarea unei încheieri interlocutorii și sesizarea Ministerului Afacerilor Interne și Procuraturii Generale, despre acțiunile ilegale ale organului de urmărire penală în cadrul instrumentării cauzelor penale în privința lui Bezerdic R., care au dus la reținerea și arestarea nelegitimă a acestuia și menținerea lui în izolator într-o stare gravă a sănătății, fiindu-i încălcat astfel dreptul constituțional la libertate.

În motivarea recursului avocatul a invocat argumente similare celor indicate anterior în cererea de apel și descrise în pct. 3. al prezentei decizii, suplimentar menționând următoarele:

- ordonanța de punere sub sechestru a automobilului de marca/model „Audi Q7” din 17.08.2012, precum și încheierea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 20.08.2012, au fost adoptate după transmiterea automobilului menționat inculpatului, fapt despre care ultimul nu a fost informat în modul convenit și prin urmare fapta acestuia nu este o infracțiune penală, deoarece nu este prevăzută în Codul penal;

- la momentul înstrăinării automobilului proprietar al acestuia era Ceban R., iar Bezerdic R. a acționat în bază de procură;

- potrivit adeverinței MTIC al RM nr. 2572 VP din 12.09.2014: unitatea de transport „Audi Q7” de la 31.05.2011 până la 14.12.2011, a fost înregistrată după Bezerdic R.;

- informația din ÎS CRIS Registru confirmă faptul că, la 12.06.2013, a fost înregistrată interdicția de înstrăinare a automobilului vizat;

- legislația națională nu prevede sancțiunea penală pentru înstrăinarea corpurilor delictive transmise la păstrare, dacă, conform prescripției art. 251 Cod penal, anterior nu au fost sechestrate în modul stabilit de lege;

- la 17.08.2012, asupra automobilului vizat în prezenta cauză penală, fusese aplicat sechestru, fapt despre care inculpatul a aflat după înstrăinarea acestuia, la momentul finisării anchetei preliminare;

- declarațiile martorilor Bejenari D., Lupușor A., Lesnic A., cât și ale părții vătămate Stîngaci M. sunt contradictorii;

- la faza urmăririi penale partea vătămată Stîngaci M. a depus mărturii false, iar în cadrul ședinței de judecată a instanței de fond, aceasta a negat existența unei declarații notariale, prin care se confirmă că, în afară de banii transferați inculpatului, altă sumă în numerar nu a fost transmisă;

- facturile din 18.10.2012, care atestă faptul primirii de către Stîngaci M. a automobilului confirmă că la data înstrăinării acesta nu era sub sechestru;

- *partea vătămată Stîngaci M.*, invocând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei instanței de apel în partea admiterii în principiu a acțiunii civile, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri prin care să fie dispus încasarea de la Bezerdic R. în beneficiul ei a sumei de 33000 euro, cu titlu de prejudiciu material, a sumei de 8 686,71 euro, pentru privarea de posibilitatea de a se folosi de banii săi, pentru perioada 26.10.2012 - 06.10.2014, a sumei de 35 000 lei, cu titlu de cheltuieli legate de acordarea asistenței juridice și a sumei de 100 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

În motivarea recursului partea vătămată invocă aceleași argumente indicate anterior și în cererea de apel și descrie la pct. 3. al prezentei decizii, suplimentar menționând că, instanțele neîntemeiat au ajuns la concluzia de respingere a acțiunii civile înaintate, încălcând și ignorând într-o atare situație prevederile art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală. Instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor probelor ce au fost invocate de ea în susținerea acțiunii civile.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, considerând că acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile, deoarece temeiurile invocate de recurenți nu sunt subsecvente cauzei.

8. Potrivit deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 01 noiembrie 2016 s-au respins, ca inadmisibile, recursul ordinar și cel suplimentar declarat de avocatul Țurcan D. în numele inculpatului și a fost admis recursul declarat de partea vătămată Stîngaci M., cu casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, în latura civilă și dispunerea rejudecării cauzei în această parte de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Celelalte dispoziții ale hotărîrii contestate s-au menținut.

Decizia nefiind susceptibilă nici unei căi de atac referitor la rejudecarea cauzei, iar în partea condamnării în baza art. 251 și 190 alin. (5) Cod penal, este irevocabilă.

9. Instanța, referitor la recursul ordinar și cel suplimentar declarat de avocatul Țurcan D. în numele inculpatului, a menționat că criticele recurenților sunt nefondate, iar instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a dispus condamnarea lui Bezerdic R. conform învinuirii înaintate acestuia prin rechizitoriu, expunându-se argumentat din motivul cărei erori de drept urmează a fi casată soluția primei instanțe în partea stabilirii pedepsei conform sancțiunii prevăzute la art. 251 Cod penal, iar în continuare verificând minuțios toate probele administrate a ajuns la concluzia justă privind condamnarea inculpatului în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, motivând soluția adoptată.

Cu referire la critica recurentului sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs a menționat că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii. Prin urmare, argumentele apărării, precum că Bezerdic R. nu ar fi săvârșit infracțiunile imputate, contravin materialelor cauzei, deoarece, instanța de apel casând

parțial sentința, corect a menționat că vinovăția inculpatului se dovedește prin probele din dosar, care vin în contradicție cu cele relatate de inculpat în apărarea sa.

Instanța de recurs a susținut concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatului Bezerdic R. a elementelor constitutive ale infracțiunilor imputate, faptele acestuia corect fiind încadrate în prevederile art. 251, 190 alin. (5) Cod penal. Prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunilor imputate, cât și a celor care caracterizează *latura subiectivă* ale acestor infracțiuni, au fost demonstrate prin probele enumerate supra, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor instanțelor de fond.

Or, inculpatul dându-și seama că oferă spre vânzare părții vătămate un corp delict transmis la păstrare de către organul de urmărire penală și că prin aceasta produce o pagubă a urmărit împlinirea acestui *scop*, care se identifică cu realizarea unui *folos material injust*, ceea ce la caz definește *intenția* criminală, pe care o posedă anterior acțiunilor sale.

În continuare, s-au respins ca fiind neîntemeiate argumentele apărării precum, că ordonanța de punere sub sechestru a automobilului de marca/model "Audi Q7" din 17.08.2012 și încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 20.08.2012 au fost adoptate după transmiterea automobilului menționat inculpatului, fapt despre care ultimul nu ar fi știut și nu ar fi fost informat în modul convenit, or potrivit ordonanței din 25.07.2011 privind ridicarea de la cet. Bezerdic R. a automobilului de marca/model "Audi Q7", n/î XXX (f.d. 47, vol. I), procesului-verbal de ridicare din 02.09.2011 (f.d. 48, vol. I), precum și ordonanței de recunoaștere și anexare a corpurilor delictate din aceeași dată (f.d. 49, vol. I), inculpatului i-a fost adus la cunoștință că automobilul menționat, figurează ca corp delict pe cauza penală nr. 2011031340 și are importanță probatorie.

În ceea ce privește recursul suplimentar declarat de către avocat în numele inculpatului, s-a reținut că acesta este depus peste termenul legal prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală, care indică expres că termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Referitor la recursul ordinar declarat de partea vătămată Stîngaci M. instanța de recurs a specificat că alegațiile acesteia sunt întemeiate, iar în speța dată s-a adoptat de către instanța de apel o soluție greșită sub aspectul soluționării acțiunii civile în procesul penal. Instanța de apel a lăsat fără examinare acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate, invocând cu referire la aceasta că "(...) în instanța de fond nu a fost prezentat volumul total al actelor ce ar confirma cheltuielile real suportate de către parte vătămată." Această motivare a fost apreciată ca una total incorectă și în contradicție cu prevederile art. 387 Cod de procedură penală, care stipulează, că o dată cu pronunțarea sentinței de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, este obligată să admită acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori să o respingă și numai, alin. (3) - în cazuri excepționale când, pentru a stabili exact suma despăgubirilor convenite părții civile, ar trebui amânată judecarea cauzei,

instanța poate să admită, în principiu, acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă.

Or, potrivit actelor anexate la materialele cauzei: ordinul de plată nr. 1 din 29.10.2012 (f.d. 12, vol. I), bonul de plată pentru acordarea serviciilor juridice nr. 364898 din 19.01.2013 (f.d. 161), calcul prejudiciului material din 29.11.2013 (f.d. 162, vol. I), precum și probelor enumerate și descrise în pct. 7.1. al prezentei decizii, lui Stîngaci M. i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții deosebit de mari, din cauza căruia a avut de suferit.

10. Rejudecînd cauza, potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017 s-a dispus admiterea apelului declarat de partea vătămată Stîngaci M., cu pronunțarea unei noi hotărîri în latura civilă, prin care acțiunea civilă înaintată a fost admisă parțial, cu încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate a sumelor de 33000 euro – prejudiciu material și 35000 lei – cheltuieli legate de acordarea asistenței juridice.

În rest, celelalte capete de cerere au fost respinse, ca neîntemeiate.

11. În partea motivantă a deciziei, instanța de apel a consemnat că din materialele cauzei penale, s-a reținut că prin ordinul de plată nr. 1 din 26 octombrie 2012 Bezerdic R. a recepționat suma de 232200,00 lei plata pentru procurarea automobilului „Audi Q7”.

Prin copia autenticată a răspunsului de la BNC Interpol Moldova s-a stabilit că automobilul de model „Audi Q7”, cu numărul XXX, a fost sustras din or. Madrid, Spania la 02.12.2008 și că proprietarul automobilului este compania de asigurare Mutua Madrilenă.

Prin procesul-verbal de ridicare din 02.09.2011 s-a constatat că a fost ridicat de la Bezerdic R. automobilul de model „Audi Q7”, cu numărul de înmatriculare XXX, anul fabricării 2007, culoarea neagră, numărul de identificare a caroseriei XXX, fiind recunoscut în calitate de corp delict.

Prin cererea lui Bezerdic R. din 02.09.2011 instanța a dedus că ultimul a solicitat să-i fie transmis spre păstrare automobilul de marca/model „Audi Q7”, cu n/î XXX, care a fost recunoscut ca corp delict și pe care se obligă să-l păstreze la domiciliul său în starea și forma în care se afla la acel moment până la soluționarea definitivă a cauzei penale.

Instanța de apel a constatat faptul că inculpatul Bezerdic R. prin înșelăciune și abuz de încredere i-a vândut lui Stîngaci M. automobilul de model „Audi Q7”, cu numărul de înmatriculare XXX, obținând de la aceasta bani în sumă de 554231,70 lei, deși cunoștea cu certitudine despre faptul că automobilul dat a fost recunoscut ca corp delict pe cauza penală instrumentată de Procuratura Generală, iar la 14.09.2011 i-a fost transmis spre păstrare ultimului până la adoptarea deciziei pe cauza penală. Mai mult ca atât, la data de 17.08.2012 automobilul dat a fost pus sub sechestru de către Procuratura Generală, iar lui Stîngaci M. i-a fost cauzat un prejudiciu în proporții deosebit de mare.

Astfel, instanța de apel a reținut că în speță prejudiciul cauzat părții vătămate este parte componentă a faptei infracționale imputabile inculpatului prin rechizitoriu, acesta corespunde circumstanțelor de fapt ale cauzei și raportat la art. 126 alin. (1) Cod penal se consideră ca fiind în „proporții deosebit de mari”.

Așadar, instanța a ajuns la conchiderea că, urmează a fi admisă pretenția părții vătămate privind încasarea prejudiciului material, cu dispunerea încasării de la Bezerdic R. a sumei de 33000 euro, convertiți în valută națională la data plății. La fel, statuînd că prin bonul de plată seria EP nr. 364898 din 19 noiembrie 2013 s-a confirmat că Stîngaci M. a achitat suma de 35 000 lei pentru acordarea asistenței juridice de către avocatul Mocanu S., bani care urmează a fi recuperați părții de la inculpat.

Prin acțiunea civilă înaintată de partea vătămată s-a solicitat și încasarea de la inculpat a sumei de 8686,71 euro, cu titlu de prejudiciu material pentru privarea de posibilitatea de a se folosi de bani. Instanța de apel a apreciat ca acest capăt de cerere este neîntemeiat și urmează a fi respins din motiv că potrivit art. 219 alin. (3) Cod procedură penală, prejudiciul material se consideră legat de săvârșirea acțiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru: 1) tratamentul părții vătămate și îngrijirea acesteia; 2) înmormîntarea părții vătămate; 3) plata sumelor de asigurare, indemnizațiilor și pensiilor; 4) executarea contractului de depozit al bunurilor.

Astfel, capătul de cerere privind încasarea sumei de 8686,71 Euro, cu titlu de prejudiciu material pentru privarea de posibilitate de a se folosi de bani nu se raportează la cheltuielile menționate de legiuitor în norma enunțată supra.

În ceea ce privește solicitarea părții vătămate Stîngaci M. privind încasarea de la inculpat a prejudiciului moral în mărime de 100 000 lei instanța de apel l-a considerat neîntemeiat, or partea vătămată nu a motivat pretenția dată, în conformitate cu art. 1422, 1423 Cod Civil, respectiv, nu a indicat caracterul și întinderea suferințelor fizice și psihice suportate ca urmare a acțiunilor ilegale comise de Bezerdic R.

12. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, avocatul Popa M. și partea vătămată Stîngaci M. au contestat decizia instanței cu recursuri ordinare.

12.1. Avocatul Popa M., acționînd în numele inculpatului solicită casarea deciziei instanței de apel din 15 februarie 2017 și achitarea inculpatului pe ambele capete de acuzare, din motiv că faptele acestuia nu întrunesc elementele infracțiunilor prevăzute de art. 190 și 251 Cod penal.

Recurentul susține că instanța de fond a făcut trimitere la informația serviciului Interpol din 23.03.2009, care a fost anexată la materialele cauzei penale însă Bezerdic R. nu a cunoscut de ea pînă la data finisării urmăririi penale, această probă nu confirmă vinovăția lui de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, deoarece dînsul a fost cumpărător de bună credință a acestui mijloc de transport în perioada anului 2011. Mai mult, avocatul menționează că instanțele nu au luat în calcul că la data procurării de către Bezerdic R. a mijlocului de transport în litigiu, acestuia nu i-a fost adus la cunoștință că automobilul se află în căutare.

Prin procura din 14.12.2011 Bezerdic R. a fost împuternicit de către Cebanu R. să înstrăineze automobilul. Factura anexată la fila dosarului 15, vol. I, denotă că Bezerdic R. la efectuarea tranzacției de vînzare-cumpărare a automobilului a respectat cerințele legale.

De asemenea, recurentul susține că prima instanță corect a stabilit că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(5) Cod penal, pe

cînd, instanța de apel, fără a intra în esență a emis o hotărîre de condamnare pe acest capăt de acuzare.

În partea soluționării acțiunii civile, instanța de apel a pus la baza adoptării deciziei din 15.02.2017 declarațiile martorilor Ed. Lupușor, D. Bejenari și A. Lisnic. Aceste declarații sunt vădit eronate și mincinoase date cu scopul de a o favoriza pe Stîngaci M., care la rîndul ei este în relații de prietenie cu persoanele date. Declarațiile acestor martori trezesc dubii și nu puteau fi luate în calcul de către instanța de apel la admiterea acțiunii civile.

Faptul că Stîngaci M. i-a achitat lui Bezerdic R. pentru cumpărarea automobilului suma de 33000 euro se infirmă prin probele din dosar, iar declarațiile părții vătămate în acest sens de fiecare dată se schimbă și sunt contradictorii.

La caz, în opinia apărătorului vinovăția inculpatului nu a fost probată prin careva probe pertinente și concludente, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Partea apărării invocă că de fapt a avut loc și o încălcare gravă a drepturilor și intereselor inculpatului garantate de art. 6 și 13 CEDO.

Drept urmare de către organul de urmărire penală trebuia să fie demonstrat faptul dobîndirii de către Bezerdic R. a bunurilor ce aparțineau părții vătămate Stîngaci M. Ori aceste circumstanțe nu au fost stabilite, deoarece Bezerdic R. suma de 232 200 lei a transmis-o proprietarului și nu au fost însușiți pentru sine. Astfel acuzațiile aduse de organul de urmărire penală nu s-au confirmat.

Totodată, în acțiunile lui Bezerdic R. lipsește înșelăciunea sau abuzul de încredere, ori la înstrăinarea acestui automobil dînsul era încrezut bazîndu-se pe procura autenticată notarial și pe faptul că și dînsul a fost cumpărător de bună credință a automobilului în litigiu. Și cel mai important fapt este acela că automobilul și pînă la moment este înmatriculat după Stîngaci M. și ia fost predat acesteia la păstrare avîndu-1 în posesie și dispoziție.

Mai mult ca atît, recurentul susține că prin declarația autenticată notarial a martorului Bejenari D. cît și prin cea a părții vătămate Stîngaci M. se demonstrează că ultimei i-a fost achitat pentru automobil doar suma de 18 000 euro, dintre care iau fost restituiți 2200 euro în două tranșe.

12.2. Partea vătămată solicită casarea deciziei instanței de apel din 15 februarie 2017 în partea respingerii cerințelor din acțiunea civilă, cu pronunțarea în această parte a unei hotărîri noi prin care să se dispună încasarea de la Bezerdic R. a sumei de 8 686,71 euro, pentru faptul că nu s-a putut folosi de banii săi în perioada 26 octombrie 2012 - 06 octombrie 2014, și cu titlu de prejudiciu moral suma de 100 000 lei.

În opinia recurente, instanța de apel neîntemeiat a ajuns la concluzia de a respinge cerința privind încasarea sumelor menționate supra, punînd la baza acestei soluții probe nepertinente.

Astfel, Bezerdic R. prin înșelăciune a sustras de la partea vătămată la 17 octombrie 2012 suma de 18 000 euro, iar la 26 octombrie 2012 suma de 15 000 EURO, în total suma de 33 000 euro, pe care fiind înșelată partea a achitat-o ca preț pentru procurarea mijlocului de transport de model „Audi Q7”.

Ulterior, mijlocului de transport s-a dovedit a fi sustras din Spania și asupra lui era aplicat sechestru de către organele de drept ale Republicii Moldova, despre care fapt Bezerdic R. cunoștea la data vînzării automobilului, dar a tănuțit acestea, dorind însușirea mijloacelor bănești.

Astfel, Bezerdic R., prin acțiunile sale interzise de legea penală, a privat ilegal partea vătămata de posibilitatea de a se folosi de banii săi, și respectiv urmează să achite pentru perioada dintre 26 octombrie 2012 - 06 octombrie 2014 un prejudiciu material egal cu dobînda de întîrziere prevăzută de art. 619 alin. (2) din Coul civil, pentru perioada nominalizată din suma 33 000 euro, cea ce constituie conform calcului suma de 8 686,71 euro.

Pretențiile privind încasarea prejudiciului material în sumă de 8 686,71 euro se încadrează perfect în prevederile art.219 alin.(2) pct.3) Cod de procedură penală.

La fel, recurenta menționează că, prin acțiunile infraționale ale lui Bezerdic R. i-a fost cauzate suferințe psihice și psihologice enorme, pentru care fapt urmează să-i fie compensat și prejudiciul moral cauzat în sumă de 100 000 lei.

13. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, considerând că acestea urmează a fi declarate inadmisibile, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

14. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, fără citarea părților, în baza motivelor invocate în cereri și în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de apel, în baza temeiurilor expres prevăzute de acest articol.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide asupra inadmisibilității recursurilor ordinare în cazul în care se constată că argumentele recurenților nu se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală. Or, respectarea temeiurilor de declarare a recursului reprezintă una dintre premisele admisibilității acestuia.

Prin urmare, recurentul trebuie să indice ce fel de încălcări au fost comise, în ce constau aceste încălcări, din care circumstanțe concrete ele rezultă. Adică, cererea de recurs trebuie să cuprindă o critică argumentată a părții de motivare a deciziei instanței de apel cu deducerea că această motivare nu justifică dispozitivul adoptat.

La caz, Colegiul penal constată că recurenții nu au respectat prevederile legale expuse supra, iar argumentele formulate de aceștia nu se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

Prin urmare, reieșind din alegațiile expuse de partea vătămata în cererea de recurs, se conchide că aceasta critică soluția instanței de apel nefiind de acord cu modul de soluționare a acțiunii civile și pledează pentru dispunerea încasării de la inculpat în beneficiul său a sumelor de: 8 686,71 euro – pentru venitul ratat pe perioada dintre 26

octombrie 2012 - 06 octombrie 2014, timp în care nu s-a putut folosi de banii săi și 100000 lei – pentru recuperarea prejudiciului moral suportat.

Față de cele ce preced, Colegiul consideră necesar de a face remarcă că acțiunea civilă are un caracter accesoriu în cadrul unui proces penal putând fi exercitată numai în măsura în care nu duce la tergiversarea nemijlocită a examinării cauzei penale. Totodată, urmează a se puncta că unele infracțiuni prin natura lor nu pot da naștere unor prejudicii morale sau materiale și în atare situații cererea părții vătămate este considerată nefondată.

De altfel, din actele cauzei se constată că, anterior, instanța de recurs s-a expus privitor la corectitudinea soluționării acțiunii civile de către instanța de apel și a statuat că cauza urmează a fi rejudecată în această parte de către Curtea de Apel, iar partea vătămată trebuie despăgubită vizavi de prejudiciile materiale suportate.

Rejudecând cauza, instanța de apel a îndeplinit întocmai prescripțiile menționate de instanța de recurs și a corectat erorile admise, dispunând admiterea apelului declarat de partea vătămată Stîngaci M., cu pronunțarea unei noi hotărâri în latura civilă, prin care acțiunea civilă înaintată a fost admisă parțial, cu încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate a sumelor de: 33000 euro – prejudiciu material și 35000 lei – cheltuieli legate de acordarea asistenței juridice, care au fost probate cu certitudine. În rest, celelalte pretenții pecuniare ale părții vătămate au fost respinse, fiind considerate neîntemeiate.

Colegiul penal se realizează statuărilor din decizia instanței de apel și susține că corect instanța a soluționat acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Stîngaci M., iar pretinderea de către ultima a venitului ratat pentru imposibilitatea folosirii de mijloacele sale bănești, nu se încadrează în prevederile art. 219 alin. (3) Cod procedură penală, potrivit căruia prejudiciul material se consideră legat de săvârșirea acțiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru: *1) tratamentul părții vătămate și îngrijirea acesteia; 2) înmormântarea părții vătămate; 3) plata sumelor de asigurare, indemnizațiilor și pensiilor; 4) executarea contractului de depozit al bunurilor.*

Astfel, capătul de cerere privind încasarea sumei de 8686,71 euro, cu titlu de prejudiciu material pentru privarea de posibilitate de a se folosi de bani, nu se raportează la cheltuielile menționate de legiuitor în norma enunțată supra.

Mai mult, alegațiile părții vătămate în acest sens nu se raportează nici la o eroare de drept din cele stipulate exhaustiv de legislator în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, din atare considerente ele sunt inadmisibile.

Cu privire la recursul declarat de partea apărării urmează a se consemna că, prin decizia instanței de recurs din 01 noiembrie 2016, s-au respins, ca inadmisibile ambele recursuri ordinare declarate de avocatul Țurcan D. în numele inculpatului și în partea condamnării lui Bezerdic R. în baza art. 251 și 190 alin. (5) Cod penal, iar decizia respectivă a devenit irevocabilă. Potrivit art. 466 Cod de procedură penală hotărârea judecătorească irevocabilă împiedică redeschiderea procesului penal cu excepția cazurilor când fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sînt de natură să afecteze hotărârea pronunțată. Însă, în cauza deferită judecății

o atare eroare nu a fost constatată, iar pretențiile ce vizează soluționarea acțiunii civile de către instanța de apel sunt nefondate, din considerentele arătate în prezenta decizie.

Pe cale de consecință, avînd în vedere cele consemnate supra, Colegiul penal statuează asupra soluției de inadmisibilitate a recursurilor ordinare declarate, deoarece temeiurile invocate de recurenți nu se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

15. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 3) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Popa Marin în numele inculpatului Bezerdic Ruslan și de partea vătămată Stîngaci Maria, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe Bezerdic Ruslan Petru, deoarece temeiurile invocate de recurenți nu se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 30 iunie 2017.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru